

Fem Sange.

Den Første:

Smilende Haab.

Den Anden:

Alvilde sørgmodig og ene.

Den Tredie:

Man Fryd forgjebes søger.

Den Fjerde:

Du ærlig hvile skal i Graven.

Den Femte:

Giig mig min søde Pige.

Christiania 1827.

Trykt i Dyffodringshusets Bogtrykkerie.

V box 11: 312

Smilende Haab! du elskte Barn, som søvner
Paa Sephyrvinger hist i fjerne Skye,
Som, naar i Nattens Mørke Hjertet bæver,
Huld tænder atter Glædens Morgengrye.

See Barnets Glæde funkler i dit Dø:
Men af! dets Smil ustadigt er og kort;
Skjøndt af en Engel ledet fra det Høie,
Vakler din Gang og du flyer atter bort.

Dog dog den Svage evig dig tilbeder
Dg du alene er hans sande Ven;
Du er hans Trost, din Fakkell Mulmet spreder,
Han vandrer Livets Blomstervei igjen.

D stiiig da ned du rosenklædte Engel,
D kom og klyng dig venlig til mit Bryst!
Bortvist min Kummer med din Myrtestengel
Dg fyld min Sjæl med evig salig Lyst.

D skal du da nu atter fra mig vige?
Skal Nattens Mørke atter favne mig?
Da skal Erindring gjennem Taarer sige:
Du var dog engang glad og lykkelig.

Vi skilles ad, jeg maa alene vandre
Min lange Fremtids mørke Kummers Stie;
Vi skilles evig, evig fra hverandre,
Troløse Haab! du sveg — det er forbi.

Stiiig Afstedstaare, at du er den sidste,
Hvi dvæler du i Døet? — tung endnu,
Da jeg har intet Jordist meer at miste,
Kuu, stille Afstedstaare, dig endnu.

Uvilde sørgmodig og ene
Bed Glommen en Høstaftefn sad,
Lungt fufede Grantræets Grene
Til Pigens vemodige Dvad.

Saa mat og saa venlig du smiler,
D Soel, liig en døende Ven,
Hvis Smil paa den Elskede hviler
Dg trøster og saarer igjen.

Din krasfløse Straale opliver
Ei mere den sørgende Jord,
Snart hvirvelende Sneefog fordriver
Dit sidste velgjørende Spor.

Mens Løvet saa raslende falder,
Flyr Fuglen fra blottede Hjem,
Ad Magesn saa sørgelig kalder,
Taus sørger Naturen med dem.

D engang i blidere Dage,
Til Lidelser endnu uvant,
Da var det min eneste Klage,
At Somren saa hastig forsvandt.

Dig Thorgrim for evig berøvet,
Hver Glæde berøvet med dig;
Mig trøster hvad før mig bedrøvet,
Nu sørger Naturen med mig.

Dog Baarsolen atter vil smile,
Den bringer ei Thorgrim igjen;
Mig skjenker kun Graven den Hvile,
Som røvedes mig ved min Ven.

Saa sang hun, i Diet hang Taarer,
Lig Kiimbug paa visnende Blad;
Tungt falde de Elskedes Taarer,
O vee dem som stiller dem ad.

Mel. Der hersked' en Konge paa Leire,

Man Fryd forgjebes søger
Paa Livets trange Veie,
Sin Qual man kun forsøger,
Men Maalet naaer man ei.
I Ironens Glands boer Smerte,
Og Sorg i Armodis Boe;
Vær derfor rolig, Hjerte!
Ehi Graven kun har Røe.

Ei immer Rosen sprædte
Sin Duft — en Storm den brød,
Men om Naturen redte
Dens Grav i Jordens Skjød.
Naar Livets Soel nedstiger
I Evighedens Hav,
Da Kummers Hær bortviger,
Og Taaren tørres af.

Snart ender sig min Kummer,
Snart bær man mig til Fred,
Snart synker evig Slummer
Paa trætte Dine ned.
Lans er da Jordens Smerte,
Og glemt dens Jammer er;
Vær derfor rolig Hjerte!
Din Fjelles Grund er nær.

Du ærlig hvile skal i Graven,
Gaae gamle Mand, gaae du er fri;
Saa lod en Fyrstes Død til Slaven,
I det han gif hans Braae forbi.

2.

Ei arm, ei riig, ukjendt med Kummer,
Jeg i mit Huus var lykkelig;
Der nød jeg rolig Nattens Slummer,
Og trætte Dagen bort for dig.

3.

Du kom og saae min skjønne Mage;
Om Bellyst lod din frække Bøn.
Stolt gav hun dig dit Guld tilbage.
Foragt og Skjendsel blev din Løn.

4.

Da ei min Hustrue vilde høre
Det Elskovsful du piinte frem,
Du hende lod som Skjæge føre
Langt over Grændsen fra sit Hjem.

5.

En digtet Brøde jeg bekiendte,
Og blev for haarde Piinsler frie;
Du var selv Dommer, du tildømte
Mig dette haarde Slaverie.

6.
See hvilken Føde du mig skjenker:
Fordærvet Vand og mugget Brød!
Seer Mærker af de tunge Lænker,
Som gnave paa mit nøgne Kjød.

7.
Bed Midnatstider Fængslet bæver,
Dets tunge Porte aabne sig;
Min Hustru om mit Leie svæver,
Og der hun staaer forbander dig.

8.
Paa Fængslets Mure har jeg skrevet
Med eget, men uskyldigt Blod,
De tunge Aar jeg her har levet;
Kom Fyrste læs om du har Mod.

9.
Og nu med Frihedsbud du kommer,
Og vil at jeg skal takke dig;
Nei, Fyrste! nei, for Alles Dommer
Der skal du først frikjende mig.

10.
Nei, Fyrste! nei, beholdt din Gave,
Gaae fra mit Nafn bort med Fred.
Vel er du Fyrste, jeg kunns Slave,
Jeg trods'er dig i Uerlighed.

1.
Sitt mig min søde Pige
Hvad haver jeg dig gjort,
Imedens du mig hader
Og ganske reent forlader,
Og jager fra dig bort?

2. Jeg trolig dig har elsket
Og endnu elsker dig;
Ja alt mit Blod i Live
Vil jeg for dig opgive,
Tro mig ret visselig.

3. De gloende hede Kugler
Ei brænde mig saa haardt,
Som to forelskede Hjerter
Maae føle Sorg og Smerter,
Naar de skal skilles ad.

4. Høit oppe paa de Bjerge,
Der ligger Stenen bred,
See, den vil jeg dig give,
En Kuro din Løn skal blive,
Men Spot for Kjærlighed.

5. Den Kuro du mig vil give,
Den passer jeg ei paa.
Min Kjærlighed du mindes,
Men det forgjæves findes
Og saaer nu være saa.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

6. Tænk ikke jeg mig hanger
For dig jeg ei kan faae,
Det Tab jeg nok forvinder
Dg vel en Anden finder,
Thi jeg er ung af Aar.

7. En vakker liden Pige,
Som Alting klæder vel,
Som deilig Skabning haver,
Med andre Lykkens Gaver
Et ædelt Sind og Sjel.

8. Slig een vil jeg da have,
Hun passer bedst for mig
Til kjærlig Egtemage
Dg glædelige Dage,
Et jordisk Himmerig.

9. Men den ustadig vanke
Dg Alle haver kjær,
Hun ei i mine Tanker
Sig Agt og Ynde sanke
Dg er mig ikke værd.

10. Ei større Skat paa Jorden,
Ei bedre findes her,
End et oprigtigt Hjerte,
Som vnt at elske lærte
Dg troe forbunden er.
